

Akiba Perlmutter

En Podekvist Erindringer 1907-1945

Renskrevet og overført til digitalt manuskript
af Akiba Perlmutter's søn, Michael Perlmutter.
265 sider, illustreret.

Skriveforlaget, 2013

Af Merete Christensen

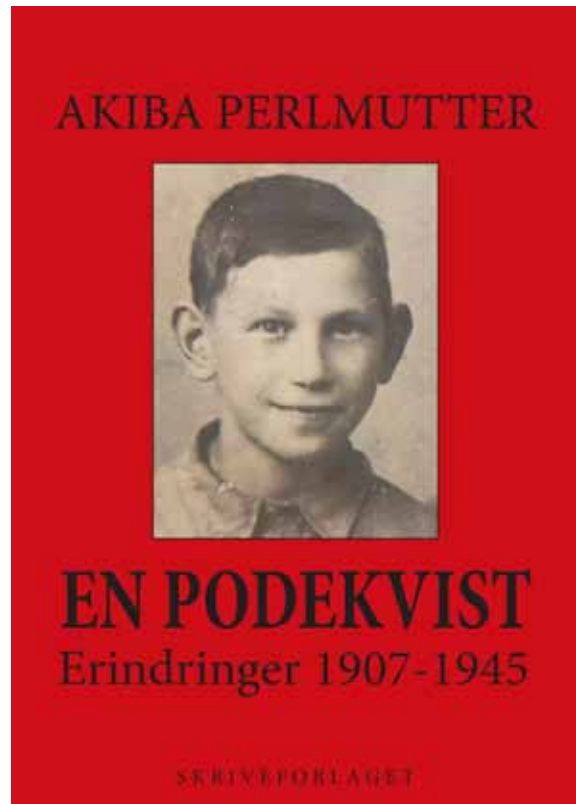
Michael Perlmutter har fundet sin faders manuskript efter dennes død i oktober 1981. Michael har selv skrevet erindringer, der følger op på faderens, der – som det ses – kun går til 1945.

Bogen er forsynet med billeder, hvor Michael har forsøgt at identificere personerne (måske læsere af denne anmeldelse ved læsning af selve bogen finder flere!).

Forfatteren har været gift flere gange og fået børn, men det strikte familiære og personlige er ikke fremtrædende i bogen.

Til gengæld får vi en masse personer fra det jødiske miljø i begyndelsen af 1900-tallet omtalt med deres rigtige navne – nogle for det gode, andre for det mindre gode!

Bogen har derfor stor appel til slægtsforskere, men den giver tillige det uundværlige baggrundsbillede for personerne.

(Allan Falk har dog gjort mig opmærksom på, at der nok er en fejl på side 113. Det var næppe Josef Fischers svoger Julius Eichel, men Philip Eichel, der var Akibas tysklærer).

Akiba Perlmutter har ikke skrevet dagbøger, så bogen bygger på egne minder og andres notater, bl.a. fra plejebroderen Israel Chodak.

Akiba har et vågent blik for andre menneskers gode og mindre gode sider, men er tillige selvkritisk og synes ikke i særlig grad at idyllisere eller overdrive ”*De gode gamle, onde dage*”!

Bogen har alle de aspekter, der gør den til interessant læsning:

Den forældreløse dreng i skiftende plejeforhold, mødet med ortodokse og sekulære jøder, *Friskolen for Drengbørn af den mosaiske Tro*, læretiden som gravør, politiske aktiviteter som kommunist – siden eksklusion for ”*Trotzkisme*”.

Han bliver interneret i Horserød som (tidligere) kommunist), flygter herfra og må gå under jorden. Her befinder han sig stadig, da de andre jøder bliver deporteret/reddet.

Vi får også sider af livet som arbejder, *Arbejdernes Læseselskab*, opsigelse på grund af politisk aktivitet etc.

Boligforholdene og måltiderne er et helt emne for sig. Der gives et levende indtryk af tidens beskedne kår i København.

Da Akiba flytter ind hos familien Kaminkowitz, får vi en beskrivelse af boligen i Læderstræde med plan over lejligheden. Et fint supplement til vor viden om synagogen i Læderstræde 5.

Også det jødiske liv med teater og musik får vi indblik i.

Akiba Perlmutter er en enkelt skæbne blandt de mange, som Morten Thing og Bent Blüdnikow tidligere har beskrevet i større træk.

Bogen kan altså læses af folk, der kender til hele personkredsen – eller er i familie med den – og den vil sikkert ægge til modsigelser.

Den kan også læses af alle andre som et vidnesbyrd om en tid, hvor der skulle snilde til at overleve i en barsk hverdag.

Jeg giver bogen mine varmeste anbefalinger.